

inddroges under Garantien, samt rettede den i Redegørelsen fra Landmandsbanken omtalte Anmodning til denne om at overtage Garantien for Fredericia Banks Sparere og Indlaanere med Rekurs til Bankkomitéen. Det er udenfor al Tvivl, at Finansminister Lassen var vidende om, at Garantien blev ydet Fredericia Bank og ikke Sparekassen, og udtrykkeligt tilkendegav dette, idet han ganske vist samtidig som et af sine Motiver nævnte Hensynet til Sparekassen. Om denne Stilling henvises i øvrigt til Direktør Jørgensens Referat.

Bankkomitéens øvrige Medlemmer gjordes bekendt med det passerede paa Mødet den 2. Marts, hvor Garantiforanstaltningen billigedes, men hvor det, som det fremgaar af Protokollen, ikke kom til nogen formel Afstemning, idet det samtidig fremkomne Forslag til en Sammenslutning med Banken for Fredericia og Omegn ganske optog Forhandlingen. Dette gav Anledning til det Spørgsmaal om Garantiens formelle Vedtagelse, som et enkelt af Komitéens Medlemmer, Nationalbankdirektør Winther, fremkom med i Mødet den 22. Maj, og som førte til, at Garantiens Omfang blev formelt og endeligt fastslaaet i Mødet den 27. Maj, samtidig med at de ovennævnte Sammenslutningsplaner maatte betragtes som foreløbig opgivne. Der fremkom derefter Forslag til Bankens selvstændige Fortsættelse, som dog ikke førte til noget Resultat, hvorefter Sammenslutningsplanerne igen blev drøftede, men senere atter henlagdes.

Med Hensyn hertil henvises til Fremstillingen i Landmandsbankens Redegørelse og til Protokollen.

Bilag A.

Bankkomitéen af 9. Februar 1908.

Den 19. Februar 1908 henvendte Formanden for „Fredericia Bank“s Bankraad, Borgmester C. Scharling, og Medlem af samme Bankraad, Købmand J. M. Jørgensen, sig til Direktionen for Landmandsbanken for paa Bankraadets Vegne at søge Hjælp, da „Fredericia Bank“ paa Grund af mange Opsigelser af Indlaanspenge var kørt fast. Der var opsagt ca. 150,000 Kr., og Tilliden til Banken og til dens Ledelse var stærkt i Tilbagegang.

„Fredericia Bank“s Bankraad havde længe været klar over, at Banken manglede Kapital, og en Udvidelse af Aktiekapitalen havde i flere Aar været paa-tænkt, men var bleven udsat, fordi man gerne først vilde have tidligere lidte Tab bragt ned til et Beløb, der ikke oversteg Reservefonden.

Bankraadet indsaa endvidere, at der maatte nye Kræfter til, for at der om muligt kunde dæmmes op for den unormale Udtagen af Bankens Indlaan og skaffe Tilliden til Banken tilbage, at den ikke skulde nødes til en Standsning, og man var enig om, at et Direktørskifte var nødvendigt. Bankraadet anmodede ved Konferencen den 19. Februar 1908 Direktionen for Landmandsbanken om at foreslaa en yngre Mand til Direktørposten, og næste Dag, den 20. Februar, fortsattes Forhandlingerne med de Herrer Borgmester Scharling og Købmand J. M. Jørgensen, og var ligeledes til Stede Bankbestyrer Chr. Jørgensen fra Landmandsbankens Afdeling i Nykøbing F., til hvem Anmodning var rettet om Overtagelse af Ledelsen af „Fredericia Bank“.

Der blev forhandlet om Bankraadets gamle Plan om Udvidelse af Aktiekapitalen, og Bankraadet maatte indrømme, at Aktiekapitalen ikke stod i Forhold til Bankens Balance og Omsætning, hvorfor man enedes om under Forbehold af, at det tredje Bankraadsmedlem, Mægler Julius Mortensen, sanktionerede det, at anmode Direktør Madsen om at fratræde og i Stedet vælge Hr. Jørgensen til Direktør og at udvide Aktiekapitalen med 200,000 Kr. Præference-Aktier, hvoraf Landmandsbanken tilbød at tage Halvdelen og Borgmester Scharling paa Sparekassens Vegne Resten — alt paa Basis af, at „Fredericia Bank“ var solvent.

Bankraadet var ikke vidende om og var ikke i Stand til at bedømme Bankens virkelige daarlige Stilling og var af den Mening, at Banken var solvent, men kun i øjeblikkelig Forlegenhed, foranlediget ved de mange Opsigelser.

Efter at de to Bankraadsmedlemmer var vendte hjem, holdtes den 22. Februar 1908 Møde, hvor ogsaa Mægler Mortensen var til Stede. Her vedtoges Direk-